

nederst paa Listen, end man vilde komme til, hvis man ophørte med at anse Stats-skatteerne for at være Statsskatter. Jeg tror ogsaa, at set fra dette Tings Standpunkt kunde man ikke ønske at komme ret vidt i den Henseende.

Det glædede mig at høre, at den ærede Minister i Slutningen af sit Foredrag erkendte, at de Lovforslag, der her foreligge, i Virkeligheden ikke ere, som det fra anden Side har lydt, slet og ret de gamle, vi kende fra tidligere Tid. At Indholdet er væsentlig forandret, er ikke noget nyt, det have vi alle været paa det rene med, og det er ogsaa udtrykkelig udtalt fra min Side, allerede da jeg første Gang havde Ordet. Det er ogsaa rigtigt, at vore Forslag for saa vidt ikke hvile paa samme Grundlag som den Reedtz-Thottske Skatte-reform, saaledes som denne paa sine senere Stadier var bleven, idet vi have opgivet Sammenkoblingen af de direkte og de indirekte Skatter. Den ærede Minister har næppe Ret, naar han siger, at denne Sammenkobling var til Stede allerede fra første Færd. De Udtalelser, hvormed Finansminister Lüttichau fremlagde Skattelovene her i Folketinget, tyde ikke paa, at der var nogen absolut uløselig Sammenkobling mellem Skattelovene, og navnlig fandtes der ikke i selve Lovene nogen som helst Paragraf, som koblede de direkte og de indirekte Skatter sammen. Men hvad nu end Ophavsmændene til den Reedtz-Thottske Skattereform i den Henseende maatte have ment, har den Tid, der er gaaet, og de Forhandlinger, der have været førte, vist, at hvis man vil have baade de direkte og de indirekte Skattereformer reformerede under et, er man inde paa en Vej, der ikke fører til noget. Derfor er det sikkert et meget stort Fremskridt, naar Skattekommissionen er gaaet den Vej, særlig at tage Sigte paa en Reform af de direkte Skatter uafhængig af en Reform af den indirekte Beskatning. Netop dette gør, at det sikkert nu vil findes, naar disse Sager komme til Forhandling i det andet Ting, at den Situation, som nu foreligger, er saa væsentlig forskellig fra den, der har foreligget under hele Skattereformens tidligere Behandling, at man ikke i mindste Maade vil føle sig bunden ved, hvad der har været udtalt eller vedtaget under saadanne ganske forandrede Forhold. I den Henseende vil jeg gerne paa ny fremhæve, at der desuden er den væsentlige Forandring i Situationen, at Skattekommissionen har faaet det meget vigtige Forslag om den kommunale Beskatning med, dette Lovfor-

slag, som i ca. 30 Aar har været Strids-spørgsmaal mellem Højre og Venstre her i Landet.

Den ærede Indenrigsminister havde Ordet forleden Dag, og om jeg forstod ham ret — jeg ved det ikke — fremstillede han sig som en ivrig Ven af de Reedtz-Thottske direkte Skattelove, fremstillede sig saaledes, at han i Virkeligheden, da de første Gang forelaa til Behandling, var en af denne Reforms allerivrigste Venner. Ikke desto mindre er det en Kendsgerning, at den ærede Minister ikke vilde have stemt for disse direkte Skattelove hverken i den Skikkelse, hvori Folketinget vedtog dem, eller i den Skikkelse, hvori de kom ned fra Landstinget et af de følgende Aar. Den ærede Ministers udtrykkelige Udtalelse derom findes i Rigsdagstidenden for dette Aar Sp. 647. Hvis altsaa den ærede Minister har været en Ven af disse Skattelove, har han skjult det godt. Skulde Forholdet være det, at den ærede Minister efterhaanden er bleven en Ven af dem, skulde det glæde mig i allerhøjeste Grad, og naar jeg har fremhævet den ærede Ministers tidligere Stilling, har det ene og alene været af den Grund, at det ærede Ministerium i denne Sag hidtil har omgivet sig med en saa overordentlig stor Hemmelighedsfuldhed, at man, naar man vilde undersøge, hvorledes Ministeriet kunde tænkes at ville stille sig til Kommissionens Forslag, har maattet søge tilbage til, hvad der er passeret fra de ærede Ministers Side i den Tid, de have siddet her i Tinget. Den ærede Minister beklagede sig over, at hans Forslag i 1897 vare blevne behandlede paa en ubehagelig eller maaske utilbørlig Maade, og dette fandt den ærede Minister saa meget besynderligere, som vi dog maatte erkende, at han var sagkyndig, særlig jeg maatte erkende det, da jeg i Fjor havde opfordret ham til at fremkomme med en Kommunallov. Hvad det sidste Punkt angaar, tror jeg, at den ærede Minister ved blot en ringe Overvejelse vil erkende, at det er fra hans Side nærmest en mild Overdrivelse. Hvad det andet angaar, om den Behandling, vi lode den ærede Ministers Forslag blive til Del, maa jeg sige, at jeg har efterset Forhandlingerne fra den Tid, og jeg kan ikke se andet, end at den ærede Ministers Forslag bleve behandlede og begravede med al mulig Honnør. Jeg kan ikke se, at de paa nogen Maade bleve afviste utilbørligt eller haanligt, eller hvad den ærede Minister nu kan have tænkt sig, de bleve virkelig gjorte til Genstand